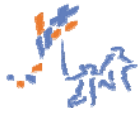

Juridisch bulletin

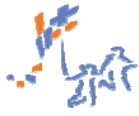

Rechtspraak 2009

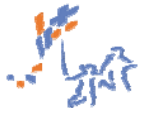

Inhoud

1	<i>Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen</i>	4
2	<i>Grondwettelijk Hof</i>	5
2.1	Arrest nr. 62/2009 van het Grondwettelijk Hof van 25 maart 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag - Voorwaarde van verblijf uit hoofde van de vreemdeling die gewaarborgde gezinsbijslag aanvraagt voor een Belgisch kind waarvan hij de last heeft - Inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)	5
3	<i>Hof van Cassatie</i>	7
3.1	Arrest van het Hof van Cassatie van 25 februari 2008 (Artikel 69 KBW – Toepasselijke ouderschapsregeling – Aanduiding bijslagtrekkende)	7
4	<i>Arbeidshoven</i>	9
4.1	Arrest van 7 januari 2009 van het Arbeidshof van Bergen (Art. 69 en 70bis KBW - Co-ouderschap - Verandering van bijslagtrekkende - Belang van het kind – Inwerkingtreding)	9
4.2	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 15 januari 2009 (Artikel 2, tweede lid Wet 20 juli 1971 op de gewaarborgde gezinsbijslag – begrip behartenswaardig geval)	10
4.3	Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 2 maart 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag - ononderbroken verblijf in België gedurende ten minste 5 jaar – bewijs – inschrijving in het Rijksregister geen wettelijke vereiste)	11
5	<i>Arbeidsrechtbanken</i>	13
5.1	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 23 november 2007 (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende – Inschrijving in bevolkingsregister)	13
5.2	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 15 februari 2008 (Artikel 63 KBW – Nieuwe regeling voor kinderen met een aandoening – Leeftijdscriterium – Geen discriminatie)	14
5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 19 september 2008 (Artikel 69 KBW – CO 1307 - EOT-akte – Sommendelegatie)	15
5.4	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 19 september 2008 (Artikel 120bis KBW – Verjaringstermijn – Arrest Arbitragehof nr. 13/2005 van 19 januari 2005)	16
5.5	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 22 oktober 2008 (Artikel 69, § 1, 3de lid, KBW – Co-ouderschap – Meerderjarigheid van een kind dat afwisselend en even lang bij beide ouders verblijft)	17
5.6	Arbeidsrechtbank van Brussel van 25 november 2008 (Gewaarborgde gezinsbijslag - Asielaanvrager - Verblijf in een opvangcentrum - Sociale bijstand - Last van het kind)	18
5.7	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 3 februari 2009 (Art. 62, §3, KBW – De lesuren in de instelling moeten verrekend worden aan 50 minuten)	19
5.8	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 4 maart 2009 (Artikel 69 KBW – Storting op gemeenschappelijke rekening – Onverschuldigde kinderbijslag – Schulden ten behoeve van de opvoeding van de kinderen in de zin van artikel 222 B.W.)	19
5.9	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Roeselare van 18 maart 2009 (Handvest van de Sociaal verzekerde – Artikel 2262, § 1, B.W. – Termijn voor het instellen van hoger beroep)	20
5.10	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 8 april 2009 (Artikel 69 KBW – Aanduiding vader als bijslagtrekkende – Retroactief)	21

5.11	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent van 16 april 2009 (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende – Niet retroactief)	22
5.12	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 22 mei 2009 (Artikel 3, 2e lid, Wet GGB – Kwalificatie bestaansmiddelen – Geld geleend bij familie)	23
5.13	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Veurne van 11 juni 2009 (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende – Niet retroactief – Belang van het kind)	23
6	Andere	25

1 Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

2 Grondwettelijk Hof

2.1 Arrest nr. 62/2009 van het Grondwettelijk Hof van 25 maart 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag - Voorwaarde van verblijf uit hoofde van de vreemdeling die gewaarborgde gezinsbijslag aanvraagt voor een Belgisch kind waarvan hij de last heeft - Inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)

Mevrouw S.S., van Marokkaanse nationaliteit, kwam in België toe in februari 2000 maar kan hiervan geen bewijs voorleggen. In november 2003 schenkt ze in België het leven aan een jongen, die erkend wordt door zijn vader van Belgische nationaliteit. Het kind heeft dus de Belgische nationaliteit. In februari 2004 dient mevrouw S.S. een aanvraag om verblijfsvergunning in. Mevrouw S.S. en haar partner gaan uiteen. Zij neemt alleen de last van het kind op zich en vraagt gewaarborgde gezinsbijslag aan. Haar aanvraag wordt geweigerd omdat ze de wettelijke voorwaarde van vijf jaar effectief verblijf op Belgisch grondgebied niet vervult.

De betrokkene betwist deze beslissing en tekent beroep aan bij de Arbeidsrechtbank van Luik.

Voordat de rechter zich uitspreekt legt hij aan het Grondwettelijk Hof de vraag voor of artikel 1, alinea 6 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag een inbreuk vormt op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door een verblijfsvoorwaarde op te leggen aan een buitenlands fysiek persoon die gewaarborgde gezinsbijslag aanvraagt voor een Belgisch kind waarvan hij de last heeft.

Het onderzoek van het Hof heeft betrekking op het verschil in behandeling tussen enerzijds kinderen ten laste van een persoon van Belgische nationaliteit of van vreemde nationaliteit die meer dan vijf jaar in België verblijft op het moment waarop de aanvraag wordt ingediend, en die gewaarborgde gezinsbijslag ontvangt, en anderzijds kinderen ten laste van een persoon van vreemde nationaliteit die niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarde vereist uit hoofde van de aanvrager en die hiervan niet kan worden vrijgesteld op basis van artikel 1, alinea 7 van de eerder vermelde wet. Laatstgenoemden kunnen geen aanspraak maken op de genoemde bijslag.

Het Hof stelt verder de vraag of de verblijfsvoorwaarde uit hoofde van de aanvrager gewettigd is en in verhouding staat tot het doel dat de wetgever nastreeft, namelijk het invoeren van een restregeling die gezinsbijslag biedt aan kinderen die zijn uitgesloten uit de verplichte regeling.

Het [Hof is van mening](#) dat aangezien het om een regeling zonder bijdrageplicht gaat, de wetgever gegronde redenen heeft om van de aanvrager een voldoende band met België te eisen. Het is echter van oordeel dat wanneer het kind een Belg is en in België verblijft, zoals vereist door artikel 2 van de eerder vermelde wet, het buiten verhouding is met het door de wetgever nagestreefde doel om hier de naleving van een verblijfsvoorwaarde uit hoofde van de aanvrager bij te voegen. Volgens het Hof tonen de Belgische nationaliteit en het verblijf in België van het kind, gekoppeld aan de eis voor de aanvrager om toegelaten of gemachtigd te zijn in België te verblijven of er zich te vestigen, voldoende de gewenste band aan met de Belgische Staat. Het is niet redelijk gewettigd om daarnaast nog een verblijfsvoorwaarde uit hoofde van de aanvrager te eisen.

Het Grondwettelijk Hof beslist dan ook dat artikel 1, alinea 6 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag een inbreuk vormt op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voor zover het van toepassing is op de buitenlandse aanvrager van gewaarborgde gezinsbijslag die is toegelaten of gemachtigd in België te verblijven of er zich te vestigen en die geen wettelijke vrijstelling van de verblijfsvoorwaarde kan krijgen, terwijl het kind dat hij ten laste heeft de Belgische nationaliteit heeft.

3 Hof van Cassatie

3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 25 februari 2008 (Artikel 69 KBW – Toepasselijke ouderschapsregeling – Aanduiding bijslagtrekkende)

Onuitgegeven

De heer F.D.V. en mevrouw N.B. zijn uit de echt gescheiden door onderlinge toestemming. In het kader van de EOT homologeert de Rechtbank van eerste aanleg bij vonnis van 24 oktober 1996 een schriftelijke overeenkomst voor de notaris (d.d. 11 juni 1996). Hierin kwamen de ouders overeen om het ouderlijk gezag en de opvoeding van de twee kinderen A. en Z. aan de moeder toe te kennen, met omgangsrecht aan de vader. Beide kinderen waren sinds de scheiding gedomicilieerd bij hun moeder.

Met ingang van 6 september 2004 is A. gedomicilieerd bij zijn vader. Betrokkenen hebben op 11 september 2004 verklaard dat het ouderlijk gezag over de twee kinderen gezamenlijk wordt uitgeoefend. Op 10 oktober 2004 geeft de heer F.D.V. aan K.43 evenwel te kennen dat de vroegere regeling met betrekking tot de uitbetaling van de kinderbijslag aan zijn ex-vrouw mag blijven doorgaan.

Bij notariële akte van 24 januari 2005 wordt een wijziging aan de overeenkomst van 11 juni 1996 aangebracht en wordt overeengekomen dat het gezag over de persoon van de kinderen gezamenlijk door beide echtgenoten wordt uitgeoefend. Deze wijzigende akte is echter niet gehomologeerd.

Bij beslissing van K.43 d.d. 4 februari 2005 wordt de heer F.D.V. zowel rechthebbende als bijslagtrekkende voor de kinderbijslag van zijn zoon A. vanaf 1 oktober 2004, aangezien A. sedert 6 september 2004 op zijn adres is ingeschreven.

K.43 argumenteert dat de notariële akte van 24 januari 2005 (co-ouderschap) slechts uitvoerbaar is na homologatie door de rechtbank. Bij gebrek aan homologatie hiervan dient het fonds zich te baseren op het vonnis van 24 oktober 1996 waarbij de notariële akte van 11 juni 1996 (exclusief ouderlijk gezag aan de moeder) is gehomologeerd. Voorts wordt gesteld dat een rechterlijke beslissing die het exclusief ouderlijk gezag toekent aan één van de ouders, blijft gelden zolang er geen nieuwe gerechtelijke beslissing is met een andere uitspraak. In geval er een vonnis is dat in exclusief ouderlijk gezag voorziet primeert de feitelijke situatie. Daartoe baseert het fonds zich op de gegevens van het Rijksregister. De ouder bij wie het kind wordt gedomicilieerd wordt rechthebbende en bijslagtrekkende.

Betrokkenen tekenen beroep aan tegen de beslissing van K.43 d.d. 4 februari 2005 en vragen de uitbetaling van de kinderbijslag voor de beide kinderen uit hoofde van mevrouw N.B., aangezien zij de kinderen samen opvoeden.

Bij vonnis van 22 mei 2006 verklaart de Arbeidsrechtbank van Brussel de vordering ontvankelijk en gegrond. De rechtbank vernietigt de administratieve beslissing van K.43 d.d. 4 februari 2005 en zegt voor recht dat de kinderbijslag voor de beide kinderen ook na 1 oktober 2004 dient te worden uitbetaald aan mevrouw N.B. ingevolge haar prestaties.

De rechter was van oordeel dat steeds dient te worden nagegaan wie het kind werkelijk grootbrengt, dat het hier gaat om een feitelijke situatie die los staat van de juridische toestand en dat die feitelijke situatie door alle middelen kan worden aangetoond.

Tegen de voormelde beschikking tekende K.43 hoger beroep aan.

K.43 stelt dat de eerste overeenkomst (exclusief ouderlijk gezag) van toepassing blijft en dat er dus geen co-ouderschap is bij gebrek aan een nieuwe bekrachtigde overeenkomst of een nieuwe gerechtelijke beschikking. De eerste rechter gaat aldus verkeerdelijk uit van co-ouderschap en past dan ook ten onrechte artikel 69, § 1, 3^e lid KBW toe. Er dient in casu toepassing te worden gemaakt van artikel 69, § 1, 1^e lid KBW. Verder stelt het fonds dat het feit dat de zoon bij de vader is gedomicilieerd een feitelijke indicatie is dat hij het kind opvoedt.

Het Arbeidshof volgt de redenering van K.43 echter niet.

Ook het Arbeidshof gaat in het voorliggend geval uit van co-ouderschap en maakt aldus toepassing van artikel 69, § 1, 3^e lid KBW. Volgens het Hof heeft de eerste rechter terecht geoordeeld dat de feitelijke toestand, zoals verklaard door betrokkenen en bekrachtigd in een notariële akte, primeert op de juridische situatie. Het Hof is dan ook van mening dat K.43 zich ten onrechte blijft steunen op de vroegere rechterlijke beslissing van 24 oktober 1996.

In zijn arrest van 25 februari 2008 heeft het Hof van Cassatie het door K.43 bestreden arrest van het Arbeidshof te Brussel niet vernietigd. Het hof heeft het cassatieberoep verworpen.

Krachtens artikel 69, § 1, 3^e lid KBW wordt de kinderbijslag integraal aan de moeder uitbetaald, wanneer de twee ouders die niet samenwonen het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen in de zin van artikel 374 B.W. en het kind niet uitsluitend of hoofdzakelijk door een andere bijslagtrekkende wordt opgevoed. (...) Krachtens artikel 374 B.W. blijven de ouders wanneer zij niet samenleven het ouderlijk gezag uitoefenen en geldt het in artikel 373, 2^e lid bepaalde vermoeden.

Op grond van een (letterlijke) samenlezing van artikel 69, § 1, 3de lid KBW en artikel 374 B.W. heeft het Hof geoordeeld dat de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag door niet samenwonende ouders in de zin van artikel 374 B.W. niet noodzakelijkerwijze gerechtelijk moet zijn vastgelegd om als zodanig in aanmerking te komen. Het volstaat met andere woorden dus dat de ouders feitelijk het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen.

4 Arbeidshoven

4.1 Arrest van 7 januari 2009 van het Arbeidshof van Bergen (Art. 69 en 70bis KBW - Co-ouderschap - Verandering van bijslagtrekkende - Belang van het kind – Inwerkingtreding)

Inédit

De heer L. en mevrouw V, niet gehuwd, hebben samen twee kinderen. Het koppel gaat uiteen op 16 februari 2004 en de heer L. heeft de materiële hoede over de kinderen. In maart 2004 vraagt de heer L. aan de jeugdrechtbank dat de kinderen hoofdzakelijk bij hem zouden gehuisvest worden. Hij vraagt daarnaast aan de RKW om zelf de kinderbijslag te ontvangen.

Op 6 mei 2004 worden de kinderen ingeschreven op het adres van hun vader, terwijl een vonnis de hoofdzakelijke huisvesting van de kinderen toekent aan de heer L. op 20 juli 2004.

De RKW betaalt de kinderbijslag aan de moeder tot in mei 2004 en aan de heer L. vanaf 1 juni 2004.

De heer L. dient een verzoekschrift in bij de arbeidsrechtbank om aangeduid te worden als bijslagtrekkende. Hij vraagt vervolgens ook dat deze beslissing in werking zou treden vanaf februari 2004 tot 31 mei 2004. Met een vonnis van 16 december 2006 willigt de eerste rechter de vraag van de heer L. in en duidt hem aan als bijslagtrekkende voor de periode van 1 maart tot 30 mei 2004.

De RKW tekent beroep aan tegen deze beslissing en verwijt de rechter artikel 69 KBW met terugwerkende kracht toe te passen en voorrang te verlenen aan het effectieve verblijf van de kinderen bij de vader in plaats van na te gaan of de dubbele voorwaarde (domiciliekeuze - uitdrukkelijke vraag) die dit artikel eist is vervuld.

Het Hof merkt op dat de wet vereist dat voor een verandering van bijslagtrekkende op vraag van de vader, het kind op hetzelfde adres als hij moet ingeschreven zijn. Het Hof herinnert eraan dat wegens het karakter van openbare orde van artikel 70bis KBW, de verandering van bijslagtrekkende door de toepassing van artikel 69 KBW in de loop van een maand, uitwerking heeft op de eerste dag van de maand na de verandering. Het Hof preciseert echter dat hoewel de vraag van de heer L. moest geanalyseerd worden als bedoeld om de hoedanigheid van bijslagtrekkende te krijgen in het “belang van het kind” (art. 69, §1, alinea 3 (lees 4) KBW), toch de bepaling van artikel 70bis, alinea 1, KBW nageleefd had moeten worden, die een strikt te interpreteren bepaling van openbare orde vormt, met als gevolg dat de verandering van bijslagtrekkende pas uitwerking had mogen hebben op de eerste dag van de maand na die waarin de gerechtelijke beslissing viel die de vraag van de heer L. inwilligde.

Het Hof vernietigt het uitgesproken vonnis en beslist dat de RKW zijn verplichtingen geldig is nagekomen.

4.2 Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 15 januari 2009 (Artikel 2, tweede lid Wet 20 juli 1971 op de gewaarborgde gezinsbijslag – begrip behartenswaardig geval)

Onuitgegeven

Het verbrekingsarrest van 11 december 2006 dat voorafging aan het arrest dat hier wordt behandeld, werd reeds besproken in een vroeger Bulletin (te raadplegen via het archief van het deel ‘rechtspraak 2007’, blz. 7).

M. deed een aanvraag op 2 januari 2001 tot het bekomen van gewaarborgde gezinsbijslag.

Het verzoek van M. werd afgewezen omdat hij niet voldeed aan de voorwaarde van een werkelijk en ononderbroken verblijf in België gedurende de laatste vijf jaar (artikel 1, vierde lid van wet van 20 juli 1971 tot instelling van een gewaarborgde gezinsbijslag). Daarop diende M. een aanvraag in tot afwijking van de verblijfsvoorwaarde wegens behartenswaardig geval (artikel 2, tweede lid). De aanvraag werd afgewezen door de minister.

Vervolgens deed M. een aanvraag tot het bekomen van kraamgeld bij de geboorte van zijn tweede kind. Deze aanvraag werd afgewezen, waarna M. bij de arbeidsrechtbank tegen deze beslissing in beroep ging. De minister werd gedagvaard in tussenkomst, met het doel de beslissingen te horen vernietigen wegens een gebrek aan motivering.

De rechtbank vernietigde de drie beslissingen wegens inbreuk op de motiveringsplicht. Er werd overgegaan tot heropening van de debatten om de minister toe te laten opnieuw te beslissen over de grond van de zaak. Tegen dit vonnis tekende de minister beroep aan. Naast de ontvankelijkheid, betwistte de minister ook de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank om kennis te nemen van de betwisting, vermits het ging om een discretionaire beslissing, die enkel voor de Raad van State kon worden aangevochten, aldus de minister. Door M. en de Rijksdienst werd incidenteel beroep ingesteld.

Het arbeidshof bevestigde de beslissing van de arbeidsrechtbank, in zoverre deze de beslissingen van de minister van sociale zaken vernietigd had wegens schending van de motiveringsplicht. Het oordeelde echter, anders dan de arbeidsrechtbank, dat ingevolge de vernietiging, het aan het arbeidshof toekwam om op grond van de behartenswaardigheid van de zaak, zich uit te spreken over het recht om in aanmerking te komen voor een afwijking van de verblijfsvoorwaarde.

De minister stelde tegen dit arrest voorziening in cassatie in. Hij was van oordeel dat, ingevolge zijn discretionaire bevoegdheid om een afwijking toe te staan met betrekking tot de verblijfsvoorwaarde, de arbeidsrechtbank en het arbeidshof niet bevoegd waren om zich in zijn plaats te stellen om het behartenswaardig karakter ervan te beoordelen en evenmin om de beslissing te vernietigen wegens een gebrek aan motivering.

Het Hof van Cassatie oordeelde dat het arbeidshof de minister de hem toevertrouwde beoordelingsbevoegdheid ontnomen had en aldus het algemeen rechtsbeginsel der scheiding der machten geschonden. Wat betreft het aspect van de schending van de motiveringsplicht, werd de voorziening afgewezen. Het Hof oordeelde dat de arbeidsrechter in ieder geval de bevoegdheid had om toe te zien op de wettigheid van de beslissing (controle op externe wettigheid). Het arrest werd aldus vernietigd in zoverre het arbeidshof zich bevoegd had verklaard zelf uitspraak te doen over de al dan niet behartenswaardige toestand van M. Dit arrest was bindend voor de RKW.

De minister nam na het cassatiearrest een nieuw, afwijzend besluit omdat **M. minder dan vier jaar in België verbleef op het ogenblik van zijn aanvraag** en anderzijds omdat aan M. geen studiebeurs was toegekend.

Het arbeidshof te Brussel waarnaar de zaak werd verwezen na het cassatiearrest, oordeelde dat de oorspronkelijke beslissingen van de minister nietig waren wegens gebrek aan motivering. Omtrent het discretionair karakter van de beslissingsbevoegdheid sluit het arbeidshof zich aan bij de zienswijze van Cassatie, toen het hof stelde dat artikel 2, tweede lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag aan de minister of zijn ambtenaar een discretionaire bevoegdheid toekent en deze dus de vrijheid hebben om te beoordelen wanneer een afwijking van de verblijfsvoorwaarde in behartenswaardige gevallen opportuun is.

Het arbeidshof diende de wettelijkheid van de genomen beslissingen te controleren, nl. of ze gemotiveerd waren, of de minister het begrip 'behartenswaardigheid' niet miskend had en of hij in redelijkheid en zonder discriminerend op te treden de gewraakte beslissing had genomen.

Wat het **begrip behartenswaardigheid** betreft, oordeelt het arbeidshof dat het niet zonder meer kan gelijkgesteld worden met de financieel moeilijke situatie van de persoon, die de gewaarborgde gezinsbijslag aanvraagt. Het is namelijk zo dat de toekenning van de gewaarborgde gezinsbijslag bijna steeds ten goede zal komen aan personen die zich in een moeilijke financiële situatie bevinden. De **mogelijkheid om af te wijken van de verblijfsvoorwaarde** dient dan ook eerder, zoals de bestreden beslissing doet, in essentie verbonden te worden met het **streng karakter van de verblijfsvoorwaarde** die de wet oplegt, waarbij het moet gaan om een werkelijk en ononderbroken verblijf en gedurende minstens de laatste vijf jaar die de indiening van de aanvraag voorafgaan. Een voorbeeld van een situatie waarin het begrip behartenswaardigheid van toepassing zou kunnen zijn, is wanneer het verblijf om redenen van overmacht even onderbroken geweest is.

Verder stelt het Hof vast dat de minister in concreto blijkbaar de grens van vier jaar hanteert om de behartenswaardigheid te beoordelen van een situatie. Het tweede motief van de minister is dat M. geen studiebeurs kan genieten, een onduidelijk criterium volgens het arbeidshof.

Het Hof oordeelt echter dat de korte verblijfsduur van M. op het ogenblik van de aanvraag een voldoende motivering is van de afwijzende beslissing.

Bijgevolg verklaart het hof het oorspronkelijk beroep van M. tegen de minister ongegrond. Het arbeidshof verklaart ten slotte het beroep tegen de beslissing van de Rijksdienst ongegrond, vermits M. niet aan de verblijfsvoorwaarden voldeed en geen afwijking had bekomen.

4.3 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 2 maart 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag - ononderbroken verblijf in België gedurende ten minste 5 jaar – bewijs – inschrijving in het Rijksregister geen wettelijke vereiste)

[Onuitgegeven](#)

Mevrouw D. vraagt de toekenning van de gewaarborgde gezinsbijslag (voor de periode van 1 maart 2006 t.e.m. 31 mei 2007) voor haar vijf kinderen. Dit wordt haar door de Rijksdienst geweigerd omdat ze niet

voldoet aan de voorwaarde dat de aanvrager die geen EU-onderdaan is, moet toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven (artikel 1, vijfde lid van de wet van 20 juli 1971).

De Rijksdienst besluit, na onderzoek van het dossier omwille van een schrijven van het OCMW waarin verklaard wordt dat voorschotten werden verleend wegens een aanvraag tot bekomen van kinderbijslag, dat mevrouw D. niet voldoet aan de voorwaarde van vijf jaar ononderbroken verblijf in België tot bewijs van het tegendeel. Als bewijs van het tegendeel gelden o.a. attesten van een OCMW dat het gezin financieel en materieel wordt gesteund voor de aangeduide periodes. Mevrouw D. kan echter geen voldoende bewijs leveren.

Hiertegen tekent mevrouw D. beroep aan bij de arbeidsrechtbank te Antwerpen.

Daarop doet de RKW in naam van mevrouw D. een aanvraag tot afwijking aan de FOD Sociale Zekerheid in de zin van artikel 2, tweede lid, van de wet van 20 juli 1971. De beslissing van de FOD van 14 februari 2008 is gunstig voor de periode vanaf 18 juni 2007, zodat de RKW het recht op gewaarborgde gezinsbijslag opnieuw onderzoekt vanaf 1 juni 2007.

De arbeidsrechtbank bevestigt de administratieve beslissing van 11 juli 2007; ze zegt voor recht dat rekening gehouden met het feit dat de ministeriële afwijking slechts werd toegestaan vanaf 18 juni 2007, overeenkomstig artikel 1, vijfde lid, van de wet van 20 juli 1971, geen gewaarborgde gezinsbijslag kan worden toegekend voor de periode voorafgaand aan 1 juni 2007.

Mevrouw D. gaat in beroep tegen het vonnis in eerste aanleg. Ze vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing van de RKW en ze vraagt te zeggen voor recht dat zij ten behoeve van haar kinderen recht heeft op de gewaarborgde gezinsbijslag voor de periode van 1 maart 2006 t.e.m. 31 mei 2007.

De toekenning van de gewaarborgde gezinsbijslag is onderworpen aan enkele voorwaarden (artikel 1): zo moet de aanvrager in België verblijven en een kind hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste te hebben. Verder zijn er twee bijkomende voorwaarden, nl. de voorwaarde van het werkelijk en ononderbroken verblijf gedurende minstens de laatste vijf jaar die de indiening van de aanvraag voorafgaan (artikel 1, 5°), en indien de aanvrager een vreemdeling is, moet hij de toelating of machtiging hebben om in België te verblijven of er zich te vestigen (artikel 1, 6°).

De RKW stelt dat mevrouw D. niet bewijst dat ze in de vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag werkelijk en ononderbroken in België heeft verbleven.

Het **bewijs van ononderbroken verblijf** moet door de aanvrager geleverd worden en kan blijken uit een inschrijving in het bevolkings- of vreemdelingenregister, maar ook uit **alle stukken waaruit kan afgeleid worden dat de aanvrager op het grondgebied verbleven heeft**. Bovendien kan de minister een afwijking op deze verblijfsvoorwaarde toestaan (artikel 1, 5°).

Het Hof stelt vast dat de **inschrijving in het Rijksregister geen wettelijke vereiste** is om het effectief en ononderbroken verblijf in de zin van artikel 1, 5°, Wet Gewaarborgde Gezinsbijslag aan te tonen.

Mevrouw D. kan geen afdoende bewijzen voorleggen, waardoor de beslissing van de RKW van 11 juli 2007 dient bevestigd te worden.

5 Arbeidsrechtbanken

5.1 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 23 november 2007 (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende – Inschrijving in bevolkingsregister)

Onuitgegeven

Eisers in het geding, de heer V.B.L. en mevrouw L.M. verzoeken de Arbeidsrechtbank te Antwerpen om de administratieve beslissing van K.13, waarbij gesteld wordt dat de kinderbijslag voor hun kleinzoon, K.B., vanaf 1 september 2005 zal worden toegekend aan de vader, de heer F.B., te herroepen.

De heer V.B.L. en mevrouw L.M. zijn de grootouders langs moederszijde van het minderjarige kind, K.B. Het betreffende kind leeft reeds sinds 22 augustus 1994 bij zijn grootouders aan wie het bewaringsrecht werd toegekend. Deze situatie werd bestendig in verschillende vonnissen van de Jeugdrechtbank te Antwerpen (d.d. 30 juni 1999; 24 mei 2006). In navolging van een mondelinge afspraak verbleef het kind af en toe tijdens de weekends en soms ook tijdens schoolvakanties bij zijn vader, de heer F.B.

Tijdens de vakantieperiode van 11 tot 24 augustus 2005 van het kind bij zijn vader, heeft deze laatste van de gelegenheid gebruik gemaakt om een procesverbaal te laten opstellen door de wijkagent waaruit de zogenaamde feitelijke woonplaats van het kind bij zijn vader moet blijken. Op basis hiervan heeft de vader zijn zoon sedert 25 augustus 2005 bij hem laten domiciliëren en vervolgens op 30 augustus 2005 aan K.13 de betaling van de kinderbijslag gevraagd.

Volgens de rechtbank is het duidelijk dat de vader in zijn schrijven aan K.13 volledig aan de oppervlakte blijft. K.13 heeft dit schrijven nochtans aanvaard, enkel en alleen op basis van de raadpleging INSZ. Uit niets blijkt dat het kinderbijslagfonds een onderzoek heeft gedaan naar waar het kind effectief verbleef of door wie het daadwerkelijk wordt opgevoed. Een verklaring van de wijkagent op verzoek van de vader is niet in het dossier. De stelling van de eisende partijen dat de vader zowel de wijkagent, de bevolkingsinspecteur als het kinderbijslagfonds compleet heeft misleid, wordt niet weerlegd. K.13 heeft naar het oordeel van de rechtbank geen rekening gehouden met de feitelijke elementen die voorhanden zijn, zoals ook gestipuleerd is in de MO 386 van 30 april 1981. Het is ook duidelijk dat het fonds, alvorens haar beslissing te nemen, geen contact heeft opgenomen met de eisende partijen.

Op grond hiervan vernietigt de Arbeidsrechtbank te Antwerpen de administratieve beslissing die het kinderbijslagfonds op 22 september 2005 aan de eisende partij ter kennis heeft gebracht en zegt voor recht dat de grootmoeder vanaf 1 september 2005 de kinderbijslag voor haar kleinzoon verder zal ontvangen.

5.2 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 15 februari 2008 (Artikel 63 KBW – Nieuwe regeling voor kinderen met een aandoening – Leeftijdscriterium – Geen discriminatie)

Onuitgegeven

De regeling met betrekking tot de verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening wordt geregeld in artikel 63 KBW. De oude regeling (artikel 63, § 1 KBW) voorziet in een recht op verhoogde kinderbijslag voor kinderen getroffen door een lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid van ten minste 66 %. Sinds de wetwijziging van 2003 bestaat er een nieuwe regeling voor kinderen met een aandoening (artikel 63, § 2 KBW). Zo wordt voortaan rekening gehouden met meerdere criteria. Naast de gevolgen van de handicap op lichamelijk en psychisch vlak wordt er ook rekening gehouden met de gevolgen op het vlak van de activiteit en de participatie van het kind en de gevolgen voor de familiale omgeving. Er werd destijds voor geopteerd om dit nieuwe stelsel geleidelijk in te voeren. Zo beoogde het in een eerste fase enkel de kinderen die geboren zijn na 1 januari 1996. De oude regeling (artikel 63, § 1 KBW) bleef aldus tot nader order van toepassing ten aanzien van kinderen die uiterlijk op 1 januari 1996 geboren zijn¹.

Eiseres in het geding, mevrouw D.S.H., vordert in de eerste plaats de vernietiging van de administratieve beslissing van K.3 waarbij wordt gesteld dat haar dochter niet gerechtigd is op de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen (oude regeling). Gezien de dochter van eiseres geboren is vóór 1 januari 1996 komt zij niet in aanmerking voor voormelde gunstigere regeling (nieuwe regeling).

Volgens eiseres gebeurde de invulling van het leeftijdscriterium in het nieuwe systeem volkomen arbitrair en bestaat er geen enkele verantwoording waarom niet alle kinderen onder de leeftijd van 21 jaar in aanmerking zouden komen. Eisende partij voert vervolgens aan dat het leeftijds onderscheid in artikel 63, § 2 KBW dient te worden genegeerd wegens strijdigheid met het Europees Sociaal Handvest (artikel 15, 3° E.S.H.). Tot slot meent eiseres dat de bepaling van artikel 63 KBW strijdig is met artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM (artikel 1 EP van EVRM).

Het onderscheid dat in casu in het leven werd geroepen houdt volgens eiseres een onevenredige en onverantwoorde benadeling in van (de ouders van) kinderen met een aandoening geboren vóór 1996. Deze kunnen immers geen beroep doen op de verhoogde kinderbijslag terwijl zij nochtans dezelfde behoeften en kosten hebben als hun lotgenoten geboren na 1 januari 1996.

Ondergeschikt en voor het geval de rechtbank zou twijfelen aan de bestaanbaarheid van artikel 63 KBW met artikel 10 en 11 van de Grondwet, alsook met artikel 1 EP van het EVRM, vordert ze om dienaangaande prejudiciële vragen te stellen aan het Arbitragehof.

1. Strijdigheid met artikelen 10 en 11 van de Grondwet

Naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 63 KBW gesteld door de Arbeidsrechtbank van Verviers, heeft het Arbitragehof zich reeds gebogen over de eventuele schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door artikel 63, § 1 en § 2 KBW. Bij arrest van 26 april 2007 oordeelde het Arbitragehof dat de voormelde bepalingen niet discriminatoir zijn. Het Arbitragehof heeft bij voormeld

¹ Vanaf 1 januari 2007 werd het nieuwe systeem voor kinderen met een aandoening echter uitgebreid tot de kinderen geboren vanaf 1 januari 1993 tot uiterlijk op 1 januari 1996.

arrest aangenomen dat de grondige hervorming van het systeem van de verhoogde kinderbijslag binnen de budgettaire grenzen van de begroting een pertinent criterium is.

2. Strijdigheid met artikel 15 van het Herziene Europees Sociaal Handvest

Eiseres meent vervolgens dat het in artikel 63, § 2 KBW gehanteerde leeftijdsonderscheid in strijd is met artikel 15 van het Herziene Europees Sociaal Handvest. Volgens de rechtbank kan ook dit niet worden bijgetreden. Op geen enkele wijze blijkt dat de onbelemmerde uitoefening van het recht op zelfstandigheid, sociale integratie en deelname aan de samenleving, zoals gestipuleerd in artikel 15 van het voormelde Handvest, van het betrokken kind niet zou gewaarborgd zijn.

3. Strijdigheid met artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM

Onder artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM wordt de bescherming van eigendom op Europees vlak gewaarborgd. Eigendom in de zin van voormeld artikel slaat zowel op bestaande eigendomsrechten als op aanspraken waarvan de klager kan volhouden dat hij tenminste een gerechtvaardigde verwachting heeft dat zij zullen worden gehonoreerd.

Volgens de rechtbank kan men in casu moeilijk voorhouden dat eiseres een gerechtvaardigde verwachting had om aanspraak te kunnen maken op de verhoogde bijslag. Door het in artikel 63, § 2 KBW ingeschreven leeftijdsonderscheid verloor eiseres evenmin een reeds verworven eigendomsrecht. Het verschil in behandeling van artikel 63, § 2 KBW geeft bovendien geen aanleiding tot een overdreven en onevenwichtige last voor (de ouders van) kinderen geboren vóór 1 januari 1996. Door de betrokken bepaling blijft eiseres niet verstoken van elk recht op sociale zekerheid. Eén en ander kan volgens de rechtbank trouwens reeds worden afgeleid uit het arrest van het Arbitragehof d.d. 26 april 2007.

Volgens de rechtbank doorstaat artikel 63, § 2 KBW dan ook de toets aan artikel 1 EP van het EVRM en dient er derhalve geen prejudiciële vraag aangaande de bestaanbaarheid met het voormelde artikel te worden gesteld.

Op grond hiervan oordeelt de Arbeidsrechtbank te Dendermonde bij vonnis van 15 februari 2008 dat de vordering van eiseres dan ook ongegrond is.

5.3 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 19 september 2008** (Artikel 69 KBW – CO 1307 - EOT-akte – Sommendeleгатie)

[Onuitgegeven](#)

Eiseres in het geding, mevr. B.R. is gescheiden van de heer B.C. Zij oefenen samen het ouderlijk gezag uit over hun vier rechtgevende kinderen. Twee kinderen staan ingeschreven bij eiseres, twee kinderen zijn gedomicilieerd bij de vader. In de EOT-akte (2005) wordt gestipuleerd dat de kinderbijslag voor de vier kinderen aan de moeder wordt uitbetaald. De voormelde akte wordt gehomologeerd in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg d.d. 24 januari 2005.

Dit vonnis werd in april 2006 ter kennisname aan K.13 meegedeeld, maar dit gebeurde met de gewone post zodat dit vonnis op dat moment niet tegenstelbaar was aan het kinderbijslagfonds. Op 19 april 2007 vraagt de vader aan K.13 om de kinderbijslag voor de twee kinderen die bij hem gedomicilieerd zijn aan hem uit te betalen. Bij beslissing van 20 april 2007 deelt het fonds mee dat de kinderbijslag voor deze twee kinderen vanaf 1 mei 2007 aan de vader zal worden uitbetaald (rang 3 en 4) en dat voor de twee kinderen die nog bij de moeder gedomicilieerd zijn vanaf 1 mei 2007 rang 1 en 2 zal worden uitgekeerd.

Het is pas op 30 oktober 2007 dat de EOT-akte door een gerechtsdeurwaarder aan K.13 betekend werd. Ondanks het feit dat enkel de EOT-akte, maar niet het vonnis door een gerechtsdeurwaarder werd betekend, lijkt het kinderbijslagfonds toch aan te nemen dat deze akte sedert de datum van betekening, zijnde 13 oktober 2007 aan haar tegenstelbaar is. Bij beslissing van 23 november 2007 wordt de kinderbijslag op basis van de rangregeling verminderd conform artikel 42 KBW. Het voordeel van de rangregeling van 4 kinderen gaat verloren omdat twee kinderen bij de vader gedomicilieerd zijn en aldaar opgevoed worden. De moeder ontvangt wel de bijslag voor de 4 kinderen (twee maal rang 1 en 2) en dit conform de betekende EOT-akte.

De rechtbank constateert dat de EOT-akte in casu tijdig werd meegedeeld, maar dat het vonnis van echtscheiding in kwestie (en aldus de inschrijving in de registers van de burgerlijke stand) niet aan het kinderbijslagfonds werd betekend. De EOT is alsdan niet tegenstelbaar aan derden. Ofschoon er een EOT was, heeft de vader de kinderbijslag gevraagd en verkregen. Volgens de rechtbank is er aldus vanaf 1 mei 2007 tot en met oktober 2007 correct aan de vader uitbetaald. Op 30 oktober 2007 is de EOT (doch niet het vonnis) aan het kinderbijslagfonds ter kennis gebracht. Vanaf november 2007 is de kinderbijslag dan ook terug aan de moeder, eiseres in het geding, uitbetaald.

Conform de bepalingen van artikel 69 KBW en de onderrichtingen met betrekking tot de tegenstelbaarheid van een sommendelegatie zoals bepaald in CO 1307 van 20 juni 1997, bevestigt de Arbeidsrechtbank te Antwerpen de administratieve beslissingen van het kinderbijslagfonds ter kennis gebracht op 20 april 2007 en 23 november 2007.

5.4 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 19 september 2008 (Artikel 120bis KBW – Verjaringstermijn – Arrest Arbitragehof nr. 13/2005 van 19 januari 2005)

Onuitgegeven

1. In deze zaak werd een verhoogde kinderbijslag toegekend voor de zoon, omdat zijn vader, de heer W.C., zijnde de rechthebbende, langdurig ziek was (artikel 50ter KBW). Doch aangezien mevrouw N.V.M., verwerende partij in het geding en tevens bijslagtrekkende, tewerkgesteld was, wordt op een gegeven ogenblik met haar loon het toegelaten maximumbedrag qua inkomsten overschreden.

Het inkomen werd telkens door de heer W.C. vermeld op het formulier P.19. Zo werd door de betrokkene het voormelde formulier nog correct ingevuld, ondertekend (d.d. 29 maart 2001) en opgestuurd met betrekking tot de periode van 1 januari 2000 tot 31 december 2000. K.13 stelt in april 2002 vast dat het opgegeven inkomen het betreffende maximumbedrag overschreed en dat er dus geen recht is op de verhoogde kinderbijslag. Het is echter pas op 14 juni 2005 dat het debet van de ten onrechte betaalde kinderbijslag over de periode van 1 april 2000 tot en met 31 maart 2002 ten bedrage van 2390,91 EUR door K.13 werd betekend.

Overeenkomstig het oude artikel 120bis KBW bedroeg de gewone verjaringstermijn voor de terugvordering van ten onrechte betaalde kinderbijslag vijf jaar. De Arbeidsrechtbank is van oordeel dat deze termijn volgens de rechtspraak van het Arbitragehof slechts drie jaar mag zijn. In deze wordt er gerefereerd aan het arrest van het Arbitragehof nr. 13/2005 van 19 januari 2005. Volgens dit arrest mag de verjaringstermijn voorzien in artikel 120bis KBW niet langer zijn dan voorzien in de wet van 9 juni 1981 (Wet houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers).

In de voorliggende zaak wordt de verjaring enkel gestuit door de aangetekende zending van K.13 d.d. 14 juni 2005. Bij toepassing van de verjaringstermijn van drie jaar kan er dus volgens de rechtbank slechts teruggegaan worden tot 14 juni 2002.

Overigens valt naar het oordeel van de rechtbank niet te begrijpen waarom het kinderbijslagfonds nog verder uitbetaald heeft na 29 maart 2001, datum van ondertekening van het formulier P.19 met betrekking tot de periode van 1 januari 2000 tot 31 december 2000. In dit kader verwijst de arbeidsrechtbank naar artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde (principe van niet terugvordering van een onverschuldigde betaling ingevolge een fout van de instelling).

Binnen de voormelde context acht de Arbeidsrechtbank te Antwerpen de vordering van K.13 inzake de terugvordering van 2390,91 EUR dan ook ongegrond.

2. Bovendien stelt zich ook een probleem van te lang betaalde kinderbijslag. Aangezien de zoon zijn studies heeft stopgezet op 30 juni 2005 had hij slechts recht op kinderbijslag tot 31 augustus 2005. K.13 vordert in deze over de periode van september 2005 tot oktober 2005 het bedrag van 426,92 EUR terug. In deze is de Arbeidsrechtbank van oordeel dat de terugvordering terecht is.

5.5 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 22 oktober 2008 (Artikel 69, § 1, 3de lid, KBW – Co-ouderschap – Meerderjarigheid van een kind dat afwisselend en even lang bij beide ouders verblijft)

Onuitgegeven

De heer R.D. en mevrouw Y.L.L. zijn de ouders van P.D. (° 31 december 1988). De ouders zijn uit de echt gescheiden op grond van onderlinge toestemming (EOT) d.d. 7 september 2004. Conform de voormelde regeling is het kind bij de vader gedomicilieerd, maar verblijft het alternerend bij beide ouders in het kader van co-ouderschap. In de EOT-akte is ook bepaald dat “de moeder rechtstreeks de kinderbijslag int waar zij alleen recht op heeft”.

Tot de meerderjarigheid werd de kinderbijslag voor P.D. aan de moeder uitbetaald, conform artikel 69, § 1, 3de lid, KBW en de EOT-akte. Op 31 december 2005 werd het betrokken kind meerderjarig. Bij beslissing van 29 maart 2007 stelt K.13 vast dat mevrouw Y.L.L. met ingang van februari 2007 niet langer kinderbijslag zal ontvangen voor haar dochter.

De moeder, eisende partij in het geding, is het hiermee niet eens en vordert bij de Arbeidsrechtbank te Brugge de vernietiging van de kwestieuze beslissing en vraagt voor recht te zeggen dat de kinderbijslag exclusief aan haar moet worden uitbetaald.

Op het moment van de meerderjarigheid houdt het ouderlijk gezag op en kiest het kind in principe vrij waar het wil verblijven. De CO 1356 d.d. 9 juni 2006 bepaalt terzake dat indien het kind ook na zijn meerderjarigheid verder alternerend en even lang bij beide ouders verblijft of op een studentenkamer woont zonder er ingeschreven te zijn, de regeling van de rechthebbende en de bijslagtrekkende verder vastgesteld wordt volgens de juridische fictie van het voortduren van het gezin. Er wordt dan verder betaald in hoofde van dezelfde rechthebbende terwijl ook de bijslagtrekkende ongewijzigd blijft.

Volgens de arbeidsrechtbank blijkt uit het dossier ondermeer dat P.D. ook na 31 december 2005 alternerend en even lang bij beide ouders verbleef; dat eisende partij op 5 september 2006 een “verklaring van gelijk verdeelde huisvesting van het meerderjarige kind” heeft ondertekend en aan K.13 toegezonden (een dergelijke verklaring van de vader ontbreekt in deze); dat Y.L.L. naderhand niet door K.13 werd verzocht de feitelijke situatie te bewijzen aan de hand van een vonnis of notariële akte over de verblijfsregeling van het kind; dat er geen uitdrukkelijke vraag was van de vader aan het kinderbijslagfonds om de kinderbijslag aan hem uit te betalen.

Gelet op de voornoemde omstandigheden kon K.13 volgens de arbeidsrechtbank niet ernstig vaststellen dat beide ouders het oneens waren over de feitelijke verblijfsregeling van het kind. De rechtbank is tevens van oordeel dat K.13 ook het onderzoek naar de feitelijke situatie van het meerderjarige kind in kwestie niet ernstig heeft gevoerd, minstens niet conform de richtlijnen zoals omschreven in CO 1356.

Op grond van artikel 69, § 1, 3de lid, KBW is K.13 aldus gehouden de kinderbijslag ook na de meerderjarigheid van het kind verder aan de moeder te betalen. De Arbeidsrechtbank te Brugge vernietigt dan ook de beslissing van K.13 en zegt voor recht dat de moeder gerechtigd is op de kinderbijslag vanaf 28 februari 2007.

5.6 Arbeidsrechtbank van Brussel van 25 november 2008 (Gewaarborgde gezinsbijslag - Asielaanvrager - Verblijf in een opvangcentrum - Sociale bijstand - Last van het kind)

Inédit

Mevrouw I.S. betwist de beslissing van de RKW die haar aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag voor haar twee kinderen voor de periode van 1 april 2005 tot 31 maart 2006 weigert.

De Rechtbank merkt op dat de betrokkene gedurende deze periode met haar kinderen verbleef in het opvangcentrum Klein Kasteeltje als asielzoekers. Tijdens het verblijf in een opvangcentrum is het gezin volledig afhankelijk van sociale bijstand, hulp in natura die het enkel kan krijgen in de hem toegewezen instelling. Zo wordt het gezin volledig ten laste genomen door de Staat. Deze situatie heeft als gevolg dat men niet kan stellen dat mevrouw I.S. meer dan de helft van de kosten van het levensonderhoud van haar kinderen droeg toen ze met haar in het Klein Kasteeltje verbleven. Ze heeft voor deze periode dus geen recht op gewaarborgde gezinsbijslag.

De Rechtbank beslist dus om het beroep te verwerpen.

5.7 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 3 februari 2009 (Art. 62, §3, KBW – De lesuren in de instelling moeten verrekend worden aan 50 minuten)

Inédit

Mevrouw B.E. betwist de beslissing van haar kinderbijslagfonds dat van haar de terugbetaling eist van 1.029,90 EUR aan ten onrechte uitbetaalde kinderbijslag voor de maanden oktober 2006 tot maart 2007, omdat zij van het vierde kwartaal 2006 tot het tweede kwartaal 2007 meer uren dan het toegelaten aantal zou gewerkt hebben.

Het kinderbijslagfonds baseert zich voor deze beslissing op de multifunctionele aangifte van de werkgever (Dmfa).

De rechtbank merkt op, met overname van de bewoordingen van het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie dat steunde op een vonnis van 27 februari 2004, dat de lesuren in het secundair onderwijs van de Franse Gemeenschap overeenkomen met periodes van 50 minuten, en dat het aantal uren gegeven lessen dan ook moet gewogen worden rekening houdend met het feit dat ze in werkelijkheid maar 50 minuten duurden.

Na hertelling stelt de Rechtbank vast dat de uren die de vragende partij presteerde beneden het toegelaten maximum vallen en beslist dus recht te doen aan de vraag van mevrouw B.E.

5.8 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 4 maart 2009 (Artikel 69 KBW – Storting op gemeenschappelijke rekening – Onverschuldigde kinderbijslag – Schulden ten behoeve van de opvoeding van de kinderen in de zin van artikel 222 B.W.)

Onuitgegeven

Mevr. C.A. en de heer R.D. hebben samen drie kinderen. De moeder leeft sinds augustus 2002 feitelijk gescheiden van haar echtgenoot. De drie kinderen verbleven bij de vader. In het kader van co-ouderschap was de moeder bijslagtrekkende, maar de kinderbijslag werd op haar vraag betaald op een gemeenschappelijke rekening.

Op 8 maart 2004 ontving K.35 een vraag van de vader om de kinderbijslag voor de drie kinderen op zijn rekening te storten. De vader werd aldus bijslagtrekkende vanaf 1 april 2004.

De berekening van de kinderbijslag was evenwel gebeurd op basis van een eerste, tweede en derde rang. De oudste dochter werd echter meerderjarig in november 2002 zodat de vader op basis van de feitelijke toestand bijslagtrekkende werd voor haar, vermits ze bij hem verbleef. Dit had voor gevolg dat de rang van de kinderbijslag diende herzien te worden: over de periode van 1 december 2002 tot 31 januari 2004 was er slechts recht voor een eerste, eerste en tweede rang, in plaats van een eerste, tweede en derde rang.

Als gevolg van deze herziening bleek dat over de betrokken periode een bedrag van 2.519,56 EUR te veel aan kinderbijslag was uitbetaald.

Met een aangetekende brief van 12 juli 2005 verzocht K.35 de moeder het voormelde bedrag terug te betalen. Na twee betalingen van harentwege bleef een saldo van 1.527,12 EUR over. K.35 vroeg bij

brief van 27 september 2005 de betaling van het resterende bedrag. Op 7 maart 2006 ondertekende de moeder een betalingsverbintenis met afbetalingsplan. Ze betaalde eenmalig 27,12 EUR zodat het verschuldigde saldo nog 1.500 EUR bedroeg.

Bij verzoekschrift d.d. 11 april 2008 vordert K.35, eiser in het geding, de veroordeling van de moeder tot terugbetaling van het nog verschuldigde saldo. Hiermee gaat de moeder, verweerster in het geding, evenwel niet akkoord. Zij voert aan dat niet zij, maar de vader de kinderbijslag heeft ontvangen voor de kinderen die bij hem verbleven. Volgens haar dient K.35 zich te richten tot de vader.

Het feit dat de kinderbijslag door de vader werd geïnd, vermits de kinderen bij hem verbleven, is volgens de arbeidsrechtbank niet relevant. Door de storting van de kinderbijslag op een gemeenschappelijke rekening van de ouders, vallen de betaalde kinderbijslagen in het gemeenschappelijk vermogen van de ouders. Onverschuldigd betaalde kinderbijslagen zijn schulden ten behoeve van de opvoeding van de kinderen in de zin van artikel 222 B.W., zodat de beide echtgenoten hoofdelijk gehouden zijn tot terugbetaling van hoofdsom en intrest. De rechtbank is van mening dat K.35 bijgevolg naar keuze zijn terugvordering tegen verweerster alleen kan richten en verklaart de vordering aldus gegrond.

5.9 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Roeselare van 18 maart 2009 (Handvest van de Sociaal verzekerde – Artikel 2262, § 1, B.W. – Termijn voor het instellen van hoger beroep)

Onuitgegeven

Bij verzoekschrift d.d. 14 oktober 2008 stellen de heer K.F. en mevr. S.C., eisers in het geding, verhaal in tegen de medische vaststelling van 27 maart 2008 van de FOD Sociale Zekerheid, Bestuursdirectie van de Uitkeringen aan Personen met een handicap – Verhoogde kinderbijslag, betekend door K.35 op 4 april 2008, waarbij hen werd meegedeeld dat hun kind 14 punten heeft op de medisch sociale schaal waarvan geen 4 punten in de eerste pijler vanaf 1 juli 2007 en dit tot 30 september 2009.

Wat de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering betreft, baseert de rechtbank zich terzake op het Handvest van de Sociaal verzekerde. Op grond van het HSV moet tegen de beslissingen van de instellingen van sociale zekerheid die bevoegd zijn voor de toekenning, betaling of de terugvordering van prestaties op straffe van verval, beroep worden ingesteld binnen drie maanden na de kennisgeving van die beslissingen of na de kennisneming van de beslissing door de sociaal verzekerde indien geen kennisgeving plaatshad.

In de voorliggende zaak werd de bestreden beslissing met een aangetekende brief van 4 april 2008 aan eisers meegedeeld. Eisers tekenen hiertegen beroep aan bij verzoekschrift d.d. 15 oktober 2008. Naar het oordeel van de rechtbank werd de vordering zodoende niet tijdig aanhangig gemaakt en is derhalve niet ontvankelijk.

De rechtbank baseert zich verkeerdelijk op het Handvest en dit ten nadele van de eisende partij. Aangezien de gecoördineerde wetten geen termijn bepalen waarbinnen de sociaal verzekerde een rechtsvordering moet instellen tegen een administratieve beslissing van een kinderbijslagfonds is terzake het gemeen recht van toepassing. Overeenkomstig artikel 2262, § 1, B.W. kunnen de betrokkenen tegen de betwiste beslissing in beroep gaan binnen de gemeenrechtelijke termijn van 10 jaar.

In casu was het dan ook essentieel om de eisers hiervan onverwijld in kennis te stellen, teneinde hun rechten in dit geding te vrijwaren.

5.10 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 8 april 2009 (Artikel 69 KBW – Aanduiding vader als bijslagtrekkende – Retroactief)

Onuitgegeven

De heer D.D. en mevr. K.V. hebben samen 8 kinderen. In juli 2008 verliet de moeder de echtelijke woonst en sindsdien verbleven de kinderen bij de vader.

Bij vonnis van de vrederechter van Menen d.d. 1 oktober 2008 werd gestipuleerd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij de vader en op zijn adres zullen worden ingeschreven. Tevens wordt gesteld dat de kinderbijslag voor de kinderen met ingang van de maand augustus 2008 exclusief aan de vader toekomt.

Bij brief van 3 oktober 2008 stelde de raadsman van de vader K.32 in kennis van het voormelde vonnis van de vrederechter en vroeg de uitbetaling van de kinderbijslag aan de vader. K.32 kent de kinderbijslag aan de vader toe, zij het vanaf 1 november 2008.

De vader, eisende partij in het geding, gaat hiermee echter niet akkoord en vordert de betaling van de kinderbijslag voor de maanden augustus, september en oktober 2008.

In het voorliggende vonnis van 8 april 2009 wordt de vader retroactief als bijslagtrekkende aangewezen. In het beschikkend gedeelte wordt uitdrukkelijk gesteld dat de aanwijzing van de bijslagtrekkende ook voor het **verleden** mogelijk is, hetgeen volgens de Arbeidsrechtbank logisch is, aangezien de aanwijzing van de bijslagtrekkende in het belang van het kind dient te gebeuren.

Tijdens de afgelopen jaren ontstond er heel wat rechtspraak rond de vraag van de datum van inwerkingtreding van de aanwijzing van de vader als bijslagtrekkende in het belang van het kind. De betreffende bepalingen van artikel 69, § 1, 3° lid, KBW verstrekten daarover geen duidelijkheid.

Een **duidelijke minderheid in de rechtspraak** stelde dat de aanwijzing van de vader als bijslagtrekkende aanvangt op de datum van de gebeurtenis die aanleiding geeft tot de aanwijzing van de vader in het belang van het kind. De aanwijzing van de vader als bijslagtrekkende heeft volgens deze zienswijze een retroactief karakter. De **overgrote meerderheid van de hoven en rechtbanken** was nochtans de mening toegedaan dat de aanduiding van de vader als bijslagtrekkende enkel voor de toekomst kan.

Om alle dubbelzinnigheid ter zake uit te schakelen heeft de wetgever **artikel 69, § 1, 3° lid, KBW** gewijzigd (Wet houdende diverse bepalingen (I), B.S. 29 december 2008; artikel 212; in werking op 1 januari 2009). Het bepaalt nu dat de administratieve aanwijzing van de vader als bijslagtrekkende of de gerechtelijke aanwijzing van de bijslagtrekkende in het belang van het kind enkel **gelden voor de toekomst**. Deze preciseringen bevestigen aldus de overheersende rechtspraak en verhogen de rechtszekerheid, zowel voor de sociaal verzekerde als voor de regeling. De nieuwe bepalingen worden toegelicht in de **CO 1379 van 6 maart 2009**.

Uit de gegevens van het dossier blijkt evenwel dat de moeder de kinderbijslag voor de betreffende periode uit eigen beweging aan de vader heeft doorgestort. Met andere woorden de vader en de moeder hebben de betaling van de kinderbijslag in het verleden reeds onderling geregeld en dit conform het voorliggende vonnis. Het zou voor de betrokkenen dan ook zeer onbegrijpelijk zijn dat K.32 tegen het kwestieuze vonnis hoger beroep zou aantekenen.

Het onderhavige vonnis druist ontegensprekelijk in tegen het gewijzigde artikel 69, § 1, 3de lid, KBW. Doch gelet op de voormelde feitelijke omstandigheden werd het opportuun bevonden om in het kwestieuze vonnis te berusten.

5.11 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent van 16 april 2009 (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende – Niet retroactief)

Onuitgegeven

De heer D.D.W. en mevr. J.M. zijn gescheiden met onderlinge toestemming. De EOT-akte d.d. 9 november 2006 bepaalde ondermeer dat hun kind, B.D.W., zou gedomicilieerd zijn bij de vader en dat de kinderbijslag zou toekomen aan de moeder. Inzake het omgangsrecht werd overeengekomen dat het kind tijdens de week bij de moeder zou verblijven en tijdens de weekends bij de vader.

De vader, de heer D.D.W., heeft op 20 februari 2008 een verklaring ondertekend dat het kind bij hem verblijft. Op basis hiervan meent K.78 verplicht te zijn de kinderbijslag te moeten uitbetalen aan de ouder bij wie het kind gedomicilieerd is, met name de vader (artikel 69, § 1, 3° lid, KBW).

Bij brief van 14 maart 2008 stelt K.78, verwerende partij in het geding, de moeder in kennis van het feit dat zij met ingang van 1 maart 2008 niet langer kinderbijslag zal ontvangen voor haar zoon.

De moeder, eisende partij in het geding, is het hiermee niet eens. Zij stelt een beroep in tegen voormelde beslissing van het kinderbijslagfonds en vraagt om haar als bijslagtrekkende aan te duiden.

Volgens de rechtbank zijn de wettelijke bepalingen hieromtrent nochtans duidelijk. Conform artikel 69, § 1, 4e lid, KBW geldt er in geval van betwisting tussen de ouders voor de arbeidsrechtbank slechts één criterium, met name het belang van het kind. Binnen deze context wijst de arbeidsrechtbank er op dat er twee visies bestaan over het nut van de gezinsbijslag, te weten de gezinsbijslag als een soort van loon voor de arbeid die erin bestaat kinderen op te voeden enerzijds en de gezinsbijslag als een soort kostenvergoeding bedoeld om het welvaartstekort te dekken dat in een kroostrijk gezin ontstaat tegenover een kinderloos gezin met hetzelfde arbeidsinkomen anderzijds. Noch de moeder noch de vader brengen in concreto gegevens naar voor betreffende hun welvaartstaat, zodat niet blijkt dat de toewijzing van de kinderbijslag aan de ene of aan de andere nodig is in functie van de behoeften van het kind om op een behoorlijke wijze onderhoud en opvoeding te genieten.

Om het belang van het kind in deze te taxeren meent de rechtbank dat de EOT-overeenkomst het enige aanknopingspunt is. Daarbij moet worden aangenomen dat partijen met deze overeenkomst een evenwichtige regeling hebben getroffen, ook op pecuniair gebied in functie van het kind. In die omstandigheden dient, bij gebrek aan andersluidende indicies te worden vermoed dat deze akte dan ook het beste aansluit bij de belangen van het betrokken kind.

De rechtbank neemt aan dat de moeder de EOT-akte niet volledig naleeft, doch acht het onvoldoende om op basis hiervan de kinderbijslag toe te kennen aan de vader, te meer ook omdat de rechtbank bijna over geen enkel gegeven beschikt met betrekking tot de welvaartstaat van de ene of de andere partij.

Binnen deze feitelijke context verklaart de rechtbank de vordering van de eisende partij gegrond, met dien verstande dat het voorliggende vonnis slechts uitwerking heeft de eerste dag van de maand na de maand waarin het ter kennis wordt gebracht aan het kinderbijslagfonds. De aanduiding van de bijslagtrekkende is dus niet retroactief (artikel 69, § 1, 4^e lid, KBW).

5.12 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 22 mei 2009 (Artikel 3, 2e lid, Wet GGB – Kwalificatie bestaansmiddelen – Geld geleend bij familie)

Onuitgegeven

De gewaarborgde gezinsbijslag wordt in principe slechts toegekend voor zover de bestaansmiddelen een bepaald plafond niet overschrijden. De gezinsbijslag wordt daarom slechts toegekend na een onderzoek naar de bestaansmiddelen. Bij het onderzoek van de aanvraag komen principieel alle bestaansmiddelen in aanmerking, van welke aard en oorsprong ook, waarover de persoon die het kind ten laste heeft, zijn echtgeno(o)t(e) of persoon met wie hij een feitelijk gezin vormt, beschikt.

Via een verklaring op eer stelt mevrouw D.I. dat, wat de periode vanaf 1 oktober 2004 betreft, geleefd werd van geld geleend van familie en dat maandelijks wordt geleefd van ongeveer 1300 EUR. Op basis hiervan besluit K.99 dat het maximaal toegelaten grensbedrag per kwartaal overschreden is en gaat aldus over tot de terugvordering van de gewaarborgde gezinsbijslag over de periode van oktober 2004 tot en met april 2005.

D.I., eiser in het geding, vordert de vernietiging van de voormelde administratieve beslissing.

De arbeidsrechtbank kwalificeert de gelden, geleend bij familie, als bestaansmiddelen, d.w.z. middelen die zij effectief ter beschikking hebben om in hun levensonderhoud te voorzien. De rechtbank is dan ook de mening toegedaan dat de K.99 terecht geoordeeld heeft dat eisende partij vanaf 1 oktober 2004 geen recht meer had op de gewaarborgde gezinsbijslag, aangezien de beschikbare financiële middelen hoger liggen dan het wettelijk vastgestelde plafondbedrag.

5.13 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Veurne van 11 juni 2009 (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende – Niet retroactief – Belang van het kind)

Onuitgegeven

Sedert 15 mei 2007 zijn de heer E.C. en mevr. A.V. in een echtscheidingsprocedure verwickeld. Zij hebben twee kinderen, R.C. en J.C.

Vanaf het begin van de echtscheidingsprocedure is het oudste kind, R.C., officieel ingeschreven bij zijn vader. Bij mail van 27 april 2007 vraagt deze laatste dan ook aan K.43 om de kinderbijslag voor het

betrokken kind op zijn rekening te storten. Hieraan gevolg gevend, beslist K43 om vanaf 1 mei 2007 de kinderbijslag voor R.C. toe te kennen aan de vader (artikel 69, § 1, 3^e lid, KBW).

Op 27 juni 2007 besliste de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne om de moeder te machtigen de kinderbijslag voor de beide kinderen te ontvangen. Bij beschikking van 18 juni 2008 wees de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne de vordering van de vader om de kinderbijslag voor zijn oudste zoon aan hem toe te kennen af als ongegrond.

Uiteindelijk geeft K.43 vanaf 1 februari 2008 gevolg aan de beslissing van de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne waarin de moeder wordt gemachtigd om de kinderbijslag voor R.C. te ontvangen. Hiermee gaat de moeder evenwel niet akkoord.

De moeder, eiseres in het geding, stelt een vordering in ten einde met terugwerkende kracht, zijnde vanaf mei 2007 tot en met januari 2008, gemachtigd te worden om de kinderbijslag voor haar oudste zoon te ontvangen.

De arbeidsrechtbank is van oordeel dat de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne in zijn beschikkingen van 27 juni 2007 en 18 juni 2008 binnen de vigerende legistische context (artikel 69, § 1, 3^e lid, KBW) ten onrechte heeft beslist om de moeder te machtigen de kinderbijslag voor het oudste kind te ontvangen. Uit deze beschikkingen blijkt volgens de rechter ook niet dat het belang van het betrokken kind doorslaggevend was in de beslissing om de moeder te machtigen de kinderbijslag voor het betrokken kind te ontvangen, maar wel de verhouding tussen de financiële draagkracht van de ouders en meer bepaald het feit dat de vader een hoger inkomen had dan de moeder.

De rechtbank is van oordeel dat zij, conform artikel 69, § 1, 4^e lid, KBW, de vader moet aanwijzen als bijslagtrekkende aan wie de kinderbijslag moet worden betaald. De oudste zoon is immers nog steeds gedomicilieerd bij zijn vader en het is naar het oordeel van de rechtbank in het belang van het kind dat de vader, bij wie R.C. woont, kan beschikken over de kinderbijslag. De rechtbank expliciteert evenwel dat deze aanwijzing als bijslagtrekkende slechts uitwerking heeft de eerste dag van de maand na de maand waarin de beslissing van de rechtbank uitwerking heeft (en dit in toepassing van artikel 69, § 1, 4^e lid KBW dat sedert 1 januari 2009 van toepassing is).

6 Andere